

gens van volstrekte belangeloosheid sprake, algemeene menschenmin kwam nergens te pas, en eerst daar waar de vaderlandsliefde als éénig ideëel begrip in het spel kwam, zien wij een man als Pitt groote dingen tot stand brengen, en een gansche natie, ook de caricaturisten, hem bijvallen.

James Gillray's vader was een gepensionneerd soldaat, een Schot, die bij den slag van Fontenoy een arm had verloren en te Chelsea het baantje van doodgraver had gekregen. James werd in de leer gedaan bij een lettergraveur, maar liep weg met een gezelschap van reizende tooneelspelers, met wie hij avonturen en ontberingen deelde. Hij keerde echter naar Londen terug, waar hij aangemoedigd werd, en toegang verkreeg als leerling, tot de Royal Academy, toen een nieuwe instelling, die bij haar geboorte door Hogarth heftig was

bestreden. Van zijn vroegste werk worden een tweetal illustraties voor Goldsmith's „Deserted village” geprezen, maar verder heeft het voor het grootste deel bestaan uit etsen en gravures naar de teekeningen van amateurs. Zulk uitvoeren van eens anders ontwerp is hij zijn leven lang nu en dan blijven doen, en zijn allerlaatste praestatie is geweest het op koper brengen van een tekening van

Bunbury, den besten van de amateurs dier dagen. Ik kom daarop later terug.

Van Gillray's leven is zeer weinig te vertellen. Hij heeft niet als Hogarth in de intellectuele samenleving zijner dagen een rol van beteekenis gespeeld, hij schreef niet, als deze, pamfletten en boeken; hij was niet geletterd noch had hij de pretentie van een hervormer te zijn.

Hij is nooit gehuwd geweest, doch woonde bij zijn voornaamste, later eenige werkgeefster, de prentverkoopster Mrs. Humphrey. De anecdote zegt, dat voor de ramen van den winkel dezer dame, zich onder het publiek ook vaak de politieke kopstukken plachten te bevinden, die de teekenaar placht af te beelden, en dat hij ze dan van uit een verborgen hoekje schetste. In alle geval heeft hij een prent gemaakt, waarop vóór de caricaturen-étalage, een illustere menigte verzameld

vindt. Nog zegt de legende, dat de dienstbode van Mrs. Humphrey, zekere Betty, onophoudelijk den lach op het aanschijn droeg, en aldus een levende reclame was voor de waar harer meesteres.

In dien tijd, waarin hoog en laag onmatig leefde, behoorde Gillray tot de onmatigsten: hij schijnt zoo gedronken te hebben dat zijn intellect verwoest werd, en zoo heeft hij de

JAMES GILLRAY. THE ZENITH OF FRENCH GLORY.